Lietas arhīva Nr. A42-01796-21/13
ECLI:LV:ADRJRIT:2021:0608.A420179621.3.S

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
RĪGAS TIESU NAMS

S P R I E D U

Rīgā 2021. gada 8. jūnijā

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese S. Kuškina,

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. A/pieteikumu par pienākuma uzlikšanu Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldei izvērtēt pieteicēja atkārtoto iesniegumu par bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanu Latvijas Republikā.

Aprakstošā daļa

[1] Pieteicējs /pers. A/, Krievijas Federācijas (turpmāk – Krievija) pilsonis, 2020. gada 11. jūnijā iesniedza iesniegumu par bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanu Latvijas Republikā. Pilsonības un migrācijas lietu pārvalde (turpmāk – pārvalde) patvēruma piešķiršanu atteica. Pieteicējs vērsās tiesā ar pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu. Ar Administratīvās rajona tiesas 2021. gada 26. marta spriedumu (lieta Nr. A420273020) pieteicēja pieteikums tika noraidīts.

[2] 2021. gada 30. martā pieteicējs atkārtoti vērsās Valsts robežsardzē ar iesniegumu par bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanu. Pieteicējs norādīja, ka viņa mājvieta Krievijā ir iekļauta renovācijas programmā un tuvākajā laikā tiks nojaukta, savukārt vecāku dzīvesvietā ārpus pilsētas tiks uzbūvēta kodolatkritumu glabāšanas vieta. Pieteicējam ir veselības problēmas, proti, aklums vienā acī. Krievijā pieteicējs nevar atrasties brīvības atņemšanas un nogalināšanas draudu dēļ. Kā papildus apstākli patvēruma pieprasīšanai Latvijas Republikā pieteicējs norādīja to, ka šeit dzīvo viņa līgava, ar kuru viņš plāno reģistrēt laulību. Pēdējo gadu laikā Krievija ir kļuvusi par fašistisku valsti, kuru pārvalda bandīti.

[3] Ar pārvaldes 2021. gada 20. aprīļa lēmumu Nr. 90/BD2815, pamatojoties uz Patvēruma likuma 35. panta pirmo daļu un trešo daļu, kā arī 30. panta pirmās daļas 4. punktu, pieteicēja atkārtotais iesniegums par bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanu Latvijas Republikā tika atstāts bez izskatīšanas. Pārsūdzētajā lēmumā norādīti turpmāk minētie apsvērumi.

[3.1] Informācija par pieteicēja mājvietas iekļaušanu renovācijas programmā bija pieteicēja rīcībā arī pirms Administratīvās rajona tiesas 2021. gada 26. marta sprieduma lietā Nr.A420273020. Ņemot vērā to, ka pieteicējs minēto argumentu nav norādījis kā būtisku apstākli viņa lietas apstākļu izskatīšanā, arī pats pieteicējs nav uzskatījis to par pamatu patvēruma pieprasīšanai. Arī atkārtotajā iesniegumā pieteicējs nav sniedzis konkrētu informāciju par renovācijas programmu un abstrakti norādīja vien to, ka viņa mājvieta tuvākajā laikā tiks nojaukta. Būvniecības un renovācijas darbi izcelsmes valsts dzīvesvietā paši par sevi nevar kalpot par pamatu patvēruma piešķiršanai. Pieteicēja iespējas atgriezties Krievijā un turpināt tur normālu dzīvi jau tika vērtētas 2021. gada 26. marta spriedumā.

[3.2] Atkārtotajā iesniegumā pieteicējs norādīja, ka Krievijā viņa dzīvībai un veselībai pastāv apdraudējums, taču nesniedza paskaidrojumus vai detalizētus faktus par pastāvošo apdraudējumu, kas norādītu uz jauniem individuālajiem apstākļiem, kuri būtu būtiski mainījušies kopš 2021. gada 26. marta sprieduma. Tādējādi secināms, ka pieteicēja iespējamā vajāšana un no tā izrietošais apdraudējums jau tika vērtēts. Tāpat pieteicējs atkārtotajā iesniegumā nav sniedzis jaunu un līdz šim nezināmu informāciju par viņa veselības stāvokli, bet viņa veselības traucējumi jau tika detalizēti analizēti Administratīvās rajona tiesas 2021. gada 26. marta spriedumā.

[3.3] Saderināšanās un iespējamā laulības reģistrācija neatbilst nevienam no Patvēruma likumā noteiktajiem bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanas kritērijiem.

[3.4] Pieteicēja apgalvojumam, ka Krievija esot kļuvusi par fašistisku valsti, ir subjektīvs raksturs, un pieteicējs nav paskaidrojis kā minētais apgalvojums attiecas uz viņa individuālajiem apstākļiem.

[4] 2021. gada 25. maijā Administratīvajā rajona tiesā saņemts pieteicēja pieteikums, ar kuru pārsūdzēts pārvaldes lēmums. Pieteikumā norādīti turpmāk minētie argumenti.

[4.1] Pieteicējam Krievijā draud netaisnīgs sods kā atriebība par viņa centieniem panākt taisnību un aizstāvēt savus bērnus.

[4.2] Pieteicējs ir pārliecināts, ka 2017. gadā viņu saindēja, jo viņam uzreiz bija problēmas ar kāju, bet pēc pusgada pārstāja darboties aknas, savukārt pēc gada pieteicējs ar vienu aci sāka zaudēt redzi. Turklāt 2019. gadā pieteicējs tika piekauts, viņam salauza roku, kauls joprojām nav saaudzis, sāp krustu kauls un astes kauls. Šobrīd, pēc pārslimotā *COVID-19*, ir stipri bojātas plaušas.

[4.3] Ja pieteicēju deportēs, tā būs viņa nāve. Pieteicējam Krievijā draudēja ar brīvības atņemšanu. Krievija ir pārvērtusies par fašistisko valsti, kuru pārvalda mafija.

[5] 2021. gada 3. jūnijā tiesā saņemti pieteicēja pieteikuma papildinājumi, kuros ir norādīti turpmāk minētie argumenti.

[5.1] Pieteicējam nebija zināms, ka viņam jau atkārtotāja iesniegumā bija uzreiz un detalizēti jāizklāsta visi viņam par labu mainījušies apstākļi. Neveicot personisko interviju, pieteicējam netika dota iespēja sniegt detalizētu informāciju par apstākļiem, kas mainījušies viņam par labu.

[5.2] Pieteicēja atkārtotais iesniegums par patvēruma piešķiršanu ir pieņemams izskatīšanai, balstoties arī uz humanitāriem apsvērumiem, jo, piespiedu atgriešanās Krievijā gadījumā, pieteicējs var tikt pakļauts smagam kaitējumam, kas var izpausties kā nāves soda ārpus tiesas piespriešana un tā iespējama izpilde; necilvēcīga vai pazemojoša attieksme pret viņu vai viņa necilvēcīga vai pazemojoša sodīšana, tajā skaitā patvaļīga sodīšana (ārpus tiesas kārtībā); smagi, individuāli draudi dzīvībai, veselībai vardarbības un kaitīgās vides dēļ, ko nespēj un arī nevēlas novērst Krievijā pastāvošais režīms.

[5.3] Ņemot vērā to, ka neviena cita dalībvalsts nav piešķīrusi pieteicējam nepieciešamo starptautisko aizsardzību, nav konstatējami nosacījumi, kas varētu būt par pamatu viņa atkārtotā iesnieguma par bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanu nepieņemšanai izskatīšanai.

[5.4] Pieteicēja atkārtotais iesniegums nav pieņemts izskatīšanai, pamatojoties uz neobjektīviem un formāliem apsvērumiem, nepamatoti ignorējot atkārtotajā iesniegumā norādītos apstākļus, kas iepriekš nav bijuši norādīti un izvērtēti.

[5.5] Pārvaldei bija un ir pienākums pieņemt un izskatīt pēc būtības pieteicēja atkārtoto iesniegumu, kurā minēti apstākļi, kas ievērojami mainījušies par labu pieteicējam un varētu būt par pamatu bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanai, ko tā, nepareizi iztulkojot Patvēruma likuma normas, tajā skaitā 30. pantu un 35. pantu, nepamatoti nav izpildījusi. Iepriekš minēto ir apstiprinājusi arī Administratīvā rajona tiesa nolēmumos citās lietās, piemēram, ar Administratīvās rajona tiesas Rēzeknes tiesu nama 2019. gada 18. decembra lēmumu lietā Nr. A420298819 patvēruma meklētāja sūdzība tika apmierināta un pārvaldei tika uzlikts par pienākumu izskatīt pēc būtības atkārtoto iesniegumu.

[6] Pārvalde 2021. gada 4.jūnija rakstveida paskaidrojumos tiesai pieteikumu neatzina un lūdza to noraidīt, pamatojoties uz pārsūdzētajā lēmumā minētajiem argumentiem, papildus norādot turpmāk minētos apsvērumus.

[6.1] *COVID-19* pandēmija ir pārbaudījusi ne tikai Krievijas veselības sistēmas gatavību reaģēt uz valsts mēroga krīzi un mazināt iedzīvotāju blaknes pēc izslimošanas, ar šādiem izaicinājumiem sastopas jebkura valsts visā pasaulē. Pieteicējs nav konkretizējis kāda veida rehabilitācija pēc *COVID-19* viņam ir nepieciešama, bet gan vispārīgi vien norādījis, ka izslimojis *COVID-19* un esot cietušas viņa plaušas. Arī pēc sazināšanās ar Patvēruma meklētāju centra darbiniekiem, pārvalde neguva apstiprinājumu tam, ka pieteicējam ir nepieciešama kāda īpaša rehabilitācija pēc *COVID-19* pārslimošanas. Jānorāda, ka jebkurai personai pēc *COVID-19* var izveidoties sava veida blaknes, kā, piemēram, vispārējs vājums, elpas trūkums pie mazākās fiziskās slodzes, aizdusa, bezmiegs, trauksme, depresija, grūtības elpot, nogurums, sirds problēmas, ožas un garšas zaudēšana, apjukums, un pat domāšanas traucējumi. Apmēram 80% cilvēku atveseļojas, neprasot īpašu ārstēšanu un rehabilitāciju. Sekas pēc pārslimošanas var turpināties vairākus mēnešus. Zaudējot ožu, atveseļošanās var ilgt līdz pat 18 mēnešiem. Cilvēki, kuriem ir bijusi viegla vai vidēji smaga slimības izpausme, mājās veic rehabilitācijas terapiju. Savukārt, pacientiem, kuriem ir bijusi smaga infekcijas gaita, tiek uzsākta palīdzības sniegšana jau atrodoties slimnīcā intensīvajā terapijas nodaļā vai rehabilitācijas nodaļā, kā arī mājās (atkarīgs no ārstējošā ārsta norādēm, ņemot vērā katras personas individuālos apstākļus). Atveseļošanās periodā daudzas sanatorijas piedāvā īpašas atveseļošanās programmas kā uzlabot garīgo un fizisko stāvokli, ātrāk tikt galā ar vīrusa sekām.

Tādējādi pārvalde nesaredz apstākļus, lai tiktu atzīts, ka Krievijā pieteicējam nebūs pieejama medicīnas rakstura palīdzība, ja vajadzība to saņemt tomēr rastos. Savukārt, par pārējām pieteicēja norādītām veselības problēmām, Administratīvā rajona tiesa 2021. gada 26. marta spriedumā lietā Nr. A420273020 atzina, ka, vērtējot pieejamo izcelsmes valsts informāciju un pieteicēja individuālos apstākļus, nav pamata atzīt, ka pieteicējs nesaņems Krievijā nepieciešamos medicīnas pakalpojumus. Kopumā veselības aprūpes pakalpojumu kvalitāte Krievijā turpina uzlaboties un tā ir līdzīga Austrumeiropas valstu veselības aprūpes līmenim.

[6.2] Tāpat Administratīvā rajona tiesa 2021. gada 26. marta spriedumā lietā Nr. A420273020 atzina, ka nevar viennozīmīgi secināt, ka pieteicējs, atgriežoties izcelsmes valstī, neizbēgami tiks sodīts ar brīvības atņemšanu un nokļūs ieslodzījuma vietā. Pret pieteicēju nav ierosināta krimināllieta vai uzrādīta kāda apsūdzība. Nav pamata atzīt, ka pieteicēja gadījumā civilstrīds saistībā ar saskarsmes tiesību nodrošināšanu vai uzturlīdzekļu apmēra noteikšanu un uzturlīdzekļu piedziņas procesu būtu diskriminējošs tieši pret pieteicēju, kādēļ to varētu uzskatīt par smagu cilvēka pamattiesību pārkāpumu vai vardarbību pret pieteicēju.

[7] Saskaņā ar Patvēruma likuma 49. panta pirmās daļas 2. un 5. punktu, kā arī otro daļu tiesa lietu izskata un lēmumu pieņem rakstveida procesā piecu darbdienu laikā no dienas, kad pieņemts lēmums par pieteikuma pieņemšanu un lietas ierosināšanu. Tiesa, izvērtējot lietas materiālus, atzīst, ka lietas materiāli ir pietiekami un lietu ir iespējams izskatīt rakstveida procesā. Līdz ar to lieta tiek izskatīta rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[8] Tiesa, izvērtējot lietā sniegtos rakstveida paskaidrojumus kopsakarā ar lietas materiāliem un lietā esošajiem pierādījumiem, atzīst, ka pieteikums nav pamatots un ir noraidāms.

[9] Saskaņā ar Patvēruma likuma 35. panta pirmo daļu persona, attiecībā uz kuru pieņemts galīgais lēmums par atteikumu piešķirt bēgļa vai alternatīvo statusu, ir tiesīga iesniegt Valsts robežsardzei atkārtotu iesniegumu. Personai ir pienākums atkārtotajā iesniegumā norādīt pierādījumus, kas liecina, ka ir *ievērojami mainījušies apstākļi, ar kuriem tika pamatots attiecīgais lēmums*.

Atbilstoši Patvēruma likuma 30. panta pirmās daļas 4. punktam lēmumu par iesnieguma atstāšanu bez izskatīšanas pieņem, ja patvēruma meklētājs Latvijas Republikā ir iesniedzis atkārtotu iesniegumu pēc tam, kad pieņemts galīgais lēmums par atteikumu piešķirt bēgļa vai alternatīvo statusu, un tajā nav minēti *apstākļi, kas būtu ievērojami mainījušies par labu patvēruma meklētājam* un varētu būt par pamatu bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanai.

No šīm tiesību normām secināms, ka personai, ja ir spēkā stājies lēmums par atteikumu piešķirt bēgļa vai alternatīvo statusu, ir tiesības vērsties ar atkārtotu iesniegumu, norādot uz nozīmīgiem apstākļiem, kas ir mainījušies personai par labu no lēmuma pieņemšanas brīža, un varētu būt par pamatu bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanai. Ja atkārtotais iesniegums šādu informāciju nesatur, pārvaldei ir pienākums atkārtoto iesniegumu atstāt bez izskatīšanas. Savukārt informācijai par apstākļu ievērojamām jeb nozīmīgām izmaiņām, kas varētu būt par pamatu iesnieguma pieņemšanai izskatīšanai pēc būtības, ir jāsatur norāde uz apstākļiem, kas radušies pēc sākotnējā pieteikuma izskatīšanas.

[10] Tiesa konstatē, ka pieteicējam ar Administratīvās rajona tiesas 2021. gada 26. marta spriedumu lietā Nr. 420273020 jau ir ticis atteikts piešķirt gan bēgļa, gan alternatīvo statusu.

Tādējādi tiesa secina, ka izskatāmajā lietā ir strīds par to, vai pieteicēja atkārtotais iesniegums satur tādu informāciju par apstākļu ievērojamām izmaiņām, kas varētu būt par pamatu bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanai, un vai pārvalde pamatoti atstāja bez izskatīšanas pieteicēja atkārtoto iesniegumu.

[11] Kā jau tiesa secināja, personai atkārtotajā iesniegumā ir pienākums norādīt pierādījumus, kas liecina, ka ir ievērojami mainījušies apstākļi, ar kuriem tika pamatots attiecīgais lēmums. Tiesības vērsties ar atkārtotu iesniegumu, ievērojot Administratīvā procesa likuma 148. panta otro daļu (*noteic, ka administratīvā procesa dalībniekam savas tiesības jāizmanto un pienākumi jāpilda godprātīgi*), ir izmantojamas godprātīgi. Proti, šis tiesību institūts nav domāts gadījumiem, kad personas apzināti noklusē faktus, lai atkārtoti vērstos iestādē ar vienu un to pašu stāstu par vajāšanas iemesliem, katru reizi norādot citas nianses, tādējādi pagarinot uzturēšanos valstī.

Sistēmiski interpretējot Patvēruma likuma normas, tas izriet arī no likuma 12. panta pirmās daļas 2. punkta, kas noteic, ka patvēruma meklētāja pienākums ir piedalīties sākotnējā intervijā un personiskajā intervijā, personīgi atbildēt uz uzdotajiem jautājumiem un *pēc iespējas drīzāk sniegt visu informāciju, kas nepieciešama, lai izskatītu iesniegumu un pieņemtu attiecīgu lēmumu*. Savukārt šī panta otrā daļa noteic, ka šā panta pirmās daļas 2. punktā minētā informācija ir arī patvēruma meklētāja paskaidrojumi un viņa rīcībā esošie dokumenti par viņa vecumu un iepriekšējo darbību, ieskaitot datus par viņa ģimenes locekļiem, tēvu un māti, brāļiem un māsām, identitāti, pilsonību, iepriekšējo dzīvesvietu un dzīvesvietas valsti, iepriekšējiem iesniegumiem, ceļojumu maršrutiem, personu apliecinošiem un ceļošanas dokumentiem, kā arī iemesliem, kuru dēļ ir iesniegts iesniegums.

Tādējādi, gan ņemot vērā normatīvajos aktos nostiprinātos patvēruma meklētāja pienākumus, gan arī vadoties no patvēruma institūta būtības, personai, kura lūdz patvērumu, ir pienākums sniegt visu informāciju, kas attiecas uz apstākļiem, kuru dēļ tiek pieprasīts patvērums. Šāds pienākums ir arī loģiski saprotams, jo tikai pašai personai ir zināmi tie apstākļi, kas bijuši par pamatu izcelsmes valsts atstāšanai un starptautiskās aizsardzības lūgšanai. Lai gan, ņemot vērā, piemēram, uztraukumu, kas personai var rasties, ir iespējams, ka kāds apstāklis paliek nepateikts, tomēr šādos gadījumos persona var pēc savas iniciatīvas iestādei uz to norādīt vēlāk. Tāpat par papildus apstākļiem persona var informēt tiesu, norādot uz tiem pieteikumā tiesai vai lietas izskatīšanas gaitā.

[12] Ievērojot minēto, vēršoties ar atkārtoto iesniegumu, pieteicējam bija pienākums pierādīt būtisku apstākļu izmaiņu par labu pieteicējam.

Pieteicējs par šādiem nozīmīgiem apstākļiem, kas mainījušies viņam par labu, uzskatīja šādus apstākļus: 1) viņa dzīvesvieta Krievijā ir iekļauta renovācijas programmā un tuvākajā laikā ir paredzēta nojaukšanai, bet ciemā, kur dzīvo pieteicēja vecāki, plāno būvēt kodolatkritumu glabātavu; 2) pieteicējs kļūst akls ar vienu aci un draudi attiecībā uz veselību un dzīvību ir reāli, Krievijā pieteicējs nevar atrasties – pieteicēju ieslodzīs un nogalinās; 3) pieteicējam ir līgava Latvijā, varbūt viņi reģistrēs savas attiecības; 4) pēdējos gados Krievija pēc būtības ir kļuvusi par fašistisku valsti, kuru pārvalda bandīti *(lietas 14.–15. lapa)*.

Tiesa šādam pieteicēja viedoklim nepiekrīt turpmāk minēto iemeslu dēļ.

[13] Apgalvojot, ka viņa dzīvesvieta Krievijā ir iekļauta renovācijas programmā, bet ciemā, kur dzīvo pieteicēja vecāki, plāno būvēt kodolatkritumu glabātavu, pieteicējs nesniedza pierādījumus tam, ka par šo apstākli viņš uzzināja tikai pēc Administratīvās rajona tiesas 2021. gada 26. marta sprieduma lietā Nr. 420273020. Līdz ar to iestādei un arī tiesai nav pamata minēto apstākli uzskatīt par jaunatklātu. Tiesa piekrīt pārsūdzētajā lēmumā norādītiem argumentiem attiecībā uz to, ka informācija par pieteicēja mājvietas iekļaušanu renovācijas programmā varēja būt pieteicēja rīcībā jau pirms Administratīvās rajona tiesas 2021. gada 26. marta sprieduma lietā Nr.420273020, taču pieteicējs šo apstākli nenorādīja, jo, iespējams, arī pats neuzskatīja to par pamatu patvēruma piešķiršanai.

Tāpat tiesa konstatē, ka ne savā pieteikumā tiesai, ne arī pieteikuma papildinājumos pieteicējs minēto argumentu saistībā ar renovācijas programmu vai kodolatkritumu glabātavu neattīstīja un nesniedza paskaidrojumus par šo apstākļu saistību ar Patvēruma likumā norādītiem bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanas kritērijiem, kuri būtu par pamatu apšaubīt pārsūdzētajā lēmumā norādītos pārvaldes secinājumus. Līdz ar to tiesa minēto pieteicēja norādīto apstākli nevar uzskatīt ne par jaunatklātu, ne arī par tādu, kas saturiski varētu būt par pamatu bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanai.

[14] Pieteicēja norādītās veselības problēmas, kā arī apcietinājuma draudi Krievijā jau tika padziļināti analizēti Administratīvās rajona tiesas 2021. gada 26. marta spriedumā lietā Nr. 420273020.

Tiesa minētajā spriedumā konstatēja, ka pieteicējs par uzturlīdzekļu nemaksāšanu vienreiz jau ir ticis administratīvi sodīts ar piespiedu darbu uz piecām dienām. Tiesai nebija pamata šādu sodu atzīt par necilvēcīgu vai pazemojošu. Vienlaikus no lietas materiāliem tiesa nevarēja viennozīmīgi secināt, ka, pieteicējs, atgriežoties Krievijā, neizbēgami tiktu sodīts ar brīvības atņemšanu un nokļūtu ieslodzījuma vietā. No lietas materiāliem neizrietēja, ka pret pieteicēju būtu ierosināta krimināllieta vai būtu uzrādīta apsūdzība *(sk. minētā sprieduma 20.punkts)*.

Tāpat tiesa minētajā spriedumā konstatēja, ka pieteicējs vairakkārt ir uzsvēris, ka viņam ir smagas veselības problēmas un iesniedzis tiesā izrakstus no medicīniskajām kartēm un citu izmeklējumu rezultātus, kas liecina par pieteicēja redzes problēmām (progresējošo miopiju, kataraktu un aizdomām par tīklenes atslāņošanos), mugurkaula deformējošo spondilozi, muguras jostas daļas lordozi, kā arī pastāvīgu stresu, kā rezultātā pieteicējam ir izrakstītas nomierinošās zāles. Vienlaikus pieteicējs nav norādījis, ka Krievijā viņam būtu tikusi atteikta veselības pakalpojumu sniegšana, vai šie pakalpojumi būtu pieejami vien ierobežotā apjomā vai sliktā kvalitāte. Tieši otrādi, no lietas materiāliem (pieteicēja paskaidrojumiem) izriet, ka 1987. un 1988.gadā pieteicējam Krievijā tika veiktas skleroplastikas operācijas acīm, 1995., 1998., 2003., 2013. gadā divas reizes un 2014.gadā tika veikta acs tīklenes lāzera koagulācija, papildus tam 2014.gadā veikta arī redzes korekcija ar LASEK tehnoloģiju, kā arī taisītas injekcijas acīs. Tāpat, stāstot par 2019.gada 25.maijā piedzīvoto piekaušanu, pieteicējs norādīja, ka nākamajā dienā viņš aizbrauca uz traumatoloģijas nodaļu, kur viņam uztaisīja rentgenu, kurš neuzrādīja rokas lūzumu. Jūtot, ka ar roku kaut kas nav kārtībā, pieteicējs turpināja veikt izmeklējumus ar rentgenu vēl vairākas reizes, līdz rokas lūzums beidzot tika atklāts, veicot datortomogrāfijas izmeklējumu. Ievērojot minēto, tiesai nebija pamata konstatēt, ka pieteicējam Krievijā būtu tikusi atteikta medicīniskā palīdzība. Arī pārbaudot publiski pieejamo informāciju par situāciju Krievijā, tiesai nebija pamata secināt, ka pieteicējs Krievijā varētu tikt pakļauts smaga kaitējuma draudiem sava veselības stāvokļa dēļ, t.i., neiespējamības dēļ saņemt nepieciešamos medicīniskos pakalpojumus *(sk. minētā sprieduma 24.punkts)*.

Ievērojot minēto, tiesa secina, ka pieteicēja atkārtotajā iesnieguma norādītās veselības problēmas, kā arī apcietinājuma draudi nevar tikt uzskatīti par jauniem apstākļiem.

[15] Pieteicējs savā atkārtotajā iesniegumā norādīja, ka Latvijas Republikā dzīvo viņa līgava. Tiesa piekrīt pārvaldes pārsūdzētajā lēmumā minētajam argumentam, ka saderināšanās un iespējamā laulības reģistrācija neatbilst nevienām no Patvēruma likumā noteiktajiem bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanas kritērijiem. Tādējādi arī šo apstākli tiesa nevar uzskatīt par pamatu atkārtota pieteicēja patvēru iesnieguma izskatīšanai pēc būtības.

[16] Attiecībā uz pieteicēja deklaratīvā formā izteiktiem apgalvojumiem par to, ka Krievija ir kļuvusi par fašistisku valsti, kuru pārvalda bandīti, tiesa norāda, ka šie pieteicēja apgalvojumi ir ne tikai subjektīvi, bet arī vispārīgi un nekonkrēti, proti, tie nenorāda un nekonkretizē tieši pieteicējam draudošos vajāšanas vai smaga kaitējuma draudus.

[17] Ievērojot minēto, tiesai nav pamata konstatēt, ka pieteicēja atkārtotais iesniegums par patvēruma piešķiršanu norāda uz jauniem apstākļiem,

kuri būtu radušies pēc 2021. gada 26. marta, kad stājās spēkā Administratīvās rajona tiesas spriedums, ar kuru tika noraidīts pieteicēja pieteikums par bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanu, un kuri apliecinātu pieteicēja individuālo apstākļu atbilstību bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanas kritērijiem.

[18] Savā pieteikumā tiesai pieteicējs kā vēl vienu jaunu apstākli norādīja pārslimoto COVID-19. Pārvalde savos paskaidrojumos tiesai analizēja COVID-19 blaknes, kā arī rehabilitācijas iespējas, secinot, ka pieteicējam, atgūstoties no COVID-19 blaknēm, arī Krievijā būs pieejama medicīniskā palīdzība, ja šāda palīdzība pieteicējam būs nepieciešama.

2021. gada 26. marta spriedumā lietā Nr. 420273020 Administratīva rajona tiesa norādīja, ka saskaņā ar tiesai pieejamo informāciju visiem Krievijas pilsoņiem ir tiesības uz bezmaksas medicīnisko aprūpi, kuru nodrošina valsts un pašvaldību medicīnas iestādēs (Krievijas Federācijas Konstitūcijas 41.pants). Tādējādi Krievijas pilsoņiem tiek garantēta piekļuve bezmaksas medicīnas pakalpojumiem. Ievērojot minēto, lietā nav konstatējami objektīvi apstākļi, kuru dēļ pieteicējs Krievijā nevarētu saņemt medicīnisko palīdzību, t.sk., saistībā ar redzes, mugurkaula vai arī stresa izraisītām garīgās veselības problēmām *(sk. minētā sprieduma 24.punkts)*. Izskatāmajā gadījumā iepriekš minētie tiesas secinājumi par medicīniskās aprūpes pieejamību Krievijā ir vienlīdz attiecināmi arī uz rehabilitācijas pakalpojumiem, kas varētu būt nepieciešami pieteicējam kā COVID-19 pārslimojošai personai. No pieteicēja tiesai iesniegtās SIA „Rīgas Austrumu klīniskās universitātes slimnīcas" izraksta-epikrīzes rekomendācijām neizriet, ka pieteicējam pēc atveseļošanās no COVID-19 būtu rekomendēta kāda īpaši komplicēta medicīniskā aprūpe, kas varētu radīt šaubas par iespējām saņemt nepieciešamo medicīnisko palīdzību un līdz ar to smaga kaitējuma draudiem.

Tādējādi tiesa secina, ka arī pārslimošana ar COVID-19 nevar tikt uzskatīta par ievērojamām izmaiņām, kas varētu būt par pamatu alternatīvā statusa piešķiršanai pieteicējam.

[19] Atbildot uz pieteicēja pieteikuma papildinājumos minētiem argumentiem, tiesa norāda, ka pieteicēja pienākums sniegt pierādījumus par ievērojamu apstākļu maiņu ir noteikts Patvēruma likuma 35. panta pirmajā daļā. Līdz ar to pieteicēja arguments, ka atkārtotajā iesniegumā minētos apsvērumus viņš būtu precizējis vēlāk, personiskās intervijas laikā, nav pamatots. Tāpat ir nepamatota pieteicēja atsauce uz patvēruma piešķiršanu pamatojoties uz humanitāriem (acīmredzami domāts – humāniem) apsvērumiem, jo humānie apsvērumi, ja tādi pieteicēja gadījumā tiktu konstatēti, būtu pamats uzturēšanas atļaujas piešķiršanai Imigrācijas likumā (nevis Patvēruma likumā) norādītajā kārtībā. Arī pieteikuma papildinājumos pieminētais Administratīvās rajona tiesas Rēzeknes tiesu nama nolēmums citā patvēruma meklētāja lietā (lietas Nr.A420298819) nevar kalpot par pamatu pieteicēja pieteikuma apmierināšanai izskatāmajā lietā. Pieteicējs nav norādījis, ka viņa individuālie apstākļi būti līdzīgi minētajā nolēmumā analizētajiem apstākļiem, tostarp attiecībā uz iemesliem sākotnēji neatklāt patvēruma procedūrā būtisku informāciju, arī tiesa, iepazīstoties ar minēto nolēmumu, šādu līdzību nekonstatēja.

[20] Ievērojot minēto, tiesa atzīst, ka pieteicējs atkārtotajā iesniegumā nav norādījis apstākļus, kas varētu tikt vērtēti kā ievērojama apstākļu maiņa un tādējādi būt par pamatu bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanai.

Tādējādi pārsūdzētais lēmums ir tiesisks un pamatots, bet pieteicēja pieteikums – noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīva procesa likuma 246. –251. pantu un Patvēruma likuma 49. panta sesto daļu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt /pers. A/pieteikumu par pienākuma uzlikšanu Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldei izskatīt pēc būtības pieteicēja atkārtoto iesniegumu par bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanu Latvijas Republikā.

Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesnese S. Kuškina